

От президент
Томас С. Монсън

Светът се нуждае от пионери днес

За мнозина преселването на пионерите през 1847 г. не започва в Наву, Къртланд, Фар Уест или Ню Йорк, а по-скоро в далечна Англия, Шотландия, Скандинавските страни или Германия. Малките деца не можели изцяло да разберат динамичната вяра, която мотивирала техните родители да изоставят зад гърба си семейство, приятели, удобства и сигурност.

Едно мъничко дете сигурно би попитало: „Мамо, защо си тръгваме от къщи? Къде отиваме?“

„Ела с мен, мое скъпо дете; отиваме в Сион—градът на нашия Бог“.

Между сигурността на дома и обещанието за Сион стояли бурните и коварни води на величествения Атлантически океан. Кой може да опише страха, обземащ човешкото сърце по време на тези опасни прекосвания? Подтиквани от тихите нашепвания на Духа, подкрепяни от обикновената, но неизменна вяра, тези светии пионери се уповавали на Бог и започнали своето пътуване.

Най-накрая стигнали Наву, само за да започнат отново да се сблъскват с трудности по пътя. Надгробни плочи от градински чай и камъни отбелязвали гробовете по целия път от Наву до Солт Лейк Сити. Това е цената, която платили някои от пионерите. Телата им

са погребани в мир, но техните имена живеят навеки.

Изтощени волове се движели тежко, колелата на каруците скърцали, смели мъже се трудели усърдно, прозвучавали военни барабани и виели койоти. Но вдъхновените чрез вяра и тласкани от бурята пионери продължавали по пътя си. Те често пеели:

*Хайде светии, смело все напред
С песента да вървим.
С радост работим ние и творим,
С вяра да продължим. ...
С Бог напред! С Бог напред!*¹

Тези пионери помнели следните слова на Господ: „Моят народ трябва да бъде изпитан във всички неща, за да може да се подготвят да получат славата, която съм им приготвил, дори славата на Сион“².

С течение на времето спомените ни избледняват и нашата признателност намалява към хората, вървели по пътя на болката, оставили след себе си поредица от полети със сълзи безименни гробове. Но какво да кажем за днешните предизвикателства? Няма ли каменисти пътища, по които да пътуваме, скалисти планини, по които да се изкачваме, бездни, които да преминаваме, пътеки, по които да си проправяме път или реки, които да прегазваме? Има

ли нужда днес от този пионерски дух, който да ни отдалечава от заплашващите ни опасности, който да ни води към един Сион на сигурност?

В десетилетията след края на Втората световна война, моралните стандарти западат все повече и повече. Увеличава се престъпността; благоприличието намалява. Много хора се намират на едно огромно водещо към гибел увеселително влакче, като търсят моментни тръпки и в същото време жертват радостите на вечността. И така загубваме мира.

Забравяме как гърците и римляните възтържествували във величие над един варварски свят и как завършва този триумф—как в последствие небрежността и малодушието ги довели до тяхната гибел. В крайна сметка, те искали сигурност и задоволен живот повече отколкото искали свобода и така загубили всичко—удобство, сигурност и свобода.

Не се поддавайте на съблазните на Сатана, а стойте непоколебими в истината. Незадоволените копнежи на душата няма да бъдат удовлетворени от едно непрестанно търсене на радост в тръпката на физическото удоволствие и порока. Порокът никога не води до добродетел. Омразата никога не поощрява любовта. Малодушието никога не дава смелост. Съмнението никога не вдъхновява вяра.

За някои хора е трудно да устояват на подигравките и неприятните коментари на безразсъдните, които осмиват целомъдрието, честността и подчинението на Божиите заповеди. Но светът винаги е омаловажавал спазването на определени принципи. Когато на Ной му било заповядано да построи ковчега, неразумните маси гледали към безоблачното небе и се подигравали и присмивали—докато не започнало да вали дъжд.

Трябва ли да учим такива скъпоструващи уроци отново и отново? Времената се менят, но истината устоява. Когато не се възползваме от уроците на миналото, ние сме обречени да ги повторим с цялата им душевна болка, страдание и терзание. Нямаме ли достатъчно мъдрост, за да се подчиняваме на Този, Който познава началото от края—нашият Господ, създал плана на спасение—а не да се подчиняваме на онази змия, която презира красотата му?

В речника се дава следното определение на думата пионер: „човек, който върви напред, за да подготви

или отвори пътя, по който да следват останалите”³. Можем ли някак си да добием куража и непоколебимостта при постигане на целта, характерни за пионерите от предишни поколения? Можем ли вие и аз наистина да бъдем пионери?

Знам, че можем. О, колко много се нуждае светът от пионери днес!

БЕЛЕЖКИ

1. “Хайде, светии”, *Химни*, № 22.
2. Учение и Завети 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, 2-ро изд. 1989 г., “pioneer”.

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Светите писания обясняват, че домашните учители следва „да предупреждават, да разясняват, да увещават, да поучават и да канят всички да дойдат при Христа”. (У. и З. 20:59). Обмислете как да изтъкнете съдържанието се в посланието на президент Монсън предупреждения и покани на членовете, които посещавате. Бихте могли да обсъдите с тях начините, по които да разпознаваме и следваме праведни примери, да избягваме измамите и да се учим от грешките на другите. Попитайте членовете, които посещавате, как те могат да бъдат пионери днес.

МЛАДЕЖИ

Водени от вяра

От Маги Ърл

Никога няма да забравя как вървах из местата в Уинтър Куортърс, щата Небраска, САЩ, където пионерите са живели. Земята даваше усещането за святост, почти като че ли бях на посещение на храм, отворен за посетители.

Очите ми се изпълниха със сълзи, замъглявайки погледа ми. Видях една статуя, но не можех да различа фигурите. Когато избърсах очи, видях мъж и жена, по чийто лица беше изписана скръб. Като се вгледах по-отблизо, видях фигурата на пеленаче положено в гроба до краката им.

Тази гледка ме изпълни с толкова много чувства: тъга, гняв, благодарност и радост. Искаше ми се да можех да премахна болката, която чувстваха тези светии, но в същото време бях благодарна за жертвата,

която бяха направили за Евангелието.

Преживяването ми в Уинтърс Куортърс ми помогна да осъзная, че Небесният Отец дава Евангелието на Своите деца и им позволява да правят с него каквото преценят според свободата си на избор. Родителите на това бебенце са могли да изберат да поемат по по-лесен път. От светиите, последвали пророка и живеещи според Евангелието, се очаквало да продължат напред дори и ако това означавало да погребат детето си. Но те избрали да приемат Евангелието в живота си и да посрещнат предизвикателствата. Разбрах, че предаността на светиите към Евангелието и тяхната решителност да продължават напред са били продиктувани от вяра и надежда—надежда за едно по-светло бъдеще и вяра, че Господ ги познава

и може да изцели болката им.

Авторката живее в Северна Каролина, САЩ.

ДЕЦА

Бъди пионер

Президент Монсън казва, че пионер е този, който показва пътя, по който другите да вървят. Какво можете да направите, за да се застъпите за това, което е правилно, и да бъдете пионер за останалите хора в обществото и във вашето семейство? Напишете отговорите си и ги споделете с вашето семейство.

Вяра, Семейство, Взаимопомощ

Преподаване и изучаване на Евангелието

Изучете този материал с молитва и, ако е уместно, го обсъдете с посетяваните от вас сестри. Използвайте въпросите, за да помогнете в укрепването на сестрите и за да превърнете Обществото за взаимопомощ в активна част от собствения си живот. За повече информация, отидете на reliefsociety.lds.org.

Исус Христос е най-добрият учител. Той ни дава пример като „учи жени на групи и поотделно, на улиците и на брега, до кладенеца и в техните домове. Показва любяща добрина към тях и изцелява тях и семейства им”¹.

Той учи Марта и Мария и „гикани да станат Негови ученици и да бъдат спасени, което е „добрата част (Лука 10:42) която не ще се отнеме от (тях)”².

В нашите Свети писания, Господ ни заповядва: „да се поучавате един друг за учението на царството” (У. и З. 88:77). За преподаването и изучаването на Евангелието, Шерил А. Есплин, втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца, казва следното: „Да се научим да разбираме напълно изцяло евангелските учения е процес, траещ цял живот и той идва „ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко” (2 Нефи 28:30)”³.

Като се учим, изучаваме и се молим, ние ще можем да преподаваме със силата на Светия Дух, който ще отправя нашето

послание „в сърцата на чедата човешки” (2 Нефи 33:1).

От Писанията

Алма 17:2–3; 31:5; Учение и Завети 42:12–13; 84:85

От нашата история

Пророците от миналото ни напомнят, че като жени ние изпълняваме важна роля като учителки в Църквата и у дома. През септември 1979 г., президент Спенсър У. Кимбъл (1895–1985) ни моли да станем „сестри, познаващи много добре Писанията”. Той казва: „Станете изключително добри в изучаването на Писанията—не за да принижавате другите, а за да ги въздигате! В края на краищата, кой има по-голяма нужда да трупа евангелските истини (за които може да си спомня в моменти на нужда) от жените и майките, които толкова много преподават и възпитават?”⁴

Всички ние сме учители и ученици. Когато преподаваме от Светиите писания и от словата на живите пророци, ние помагаме

на другите да се доближават до Христос. Когато се включваме в учебния процес като задаваме смислени въпроси и след това слушаме, можем да получим отговори, които да задоволяват личните ни нужди.

БЕЛЕЖКИ

1. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* 2011 г., стр.3.
2. *Daughters in My Kingdom*, стр. 4.
3. Шерил А. Есплин, „Да учим децата си да разбират,” *Лиакхона*, май 2012 г., стр. 12.
4. Спенсър У. Кимбъл, в *Daughters in My Kingdom*, стр. 50.

Какво мога да направя?

1. Как се подготвям, за да стана по-добра учителка?
2. Споделям ли свидетелството си със сестрите, за които се грижа?

© 2013 г. на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ. Одобрено на английски: 6/12. Одобрено за превод: 6/12. Превод на *Visiting Teaching Message, July 2013*. Bulgarian. 10667 112